

— Па шта? — запита мирним тоном.

— Удајеш се? Нећеш више да учиш?

— Шта се чудиш? Ти си мушко, па ипак ниси учио. Ступио си у Војну школу само ради сабље и звецкања.

— А твој?

— То је друго. Он ће скоро бити поручник. И леп је. А ти?

— Личим на тебе.

— Ба! Ја сам себи доста лепа! — И не обраћајући пажњу на њега, она стаде пред огледало и поче се вртети.

— Не личим на твоју! — проговори с омаловажавањем, — где је ископа само?

Витез плану. Смркнутих већа и стиснутих пеница приступи к њој.

Окретнија од змије, она измаче кроз врата.

Шура је живела као обично. Није обраћала никакву пажњу ни на мајку ни на њене претње. Усталожила се.

— Све, све ћу претрпети њему за љубав!

Када добије писмо, иде кући и никуда се не миче. Шета по башти, кроз собе, и осећа се у милој домаћој атмосфери као нека гошћа, — драга можда, али ипак привремена. Нешто је тишти, — тешко се дише. Тако птиче, чим му нарасту перје и крилашца, зажуди за простором. У гнезду је топло, меко, — мајка доноси храну, — а напољу је студено, има мачака и неваљале деце... Не! Оно хоће да окуша своје снаге. И плаво га небо заводи.